

ELMÚLIK RÓLAM

Ez a történet még régen kezdődik, kezdte azon az estén két nappal az esküvője előtt, ami után a következő napon a legénybúcsúja volt,

amely a valóságban sosem került megrendezésre, méghozzá azon egyszerű oknál fogva, hogy senkinek eszébe sem jutott megrendezni, magának meg mégse rendezhet az ember, nem olyan fajta dolog, de ő azért házon kívül töltötte az estét, mert azért milyen lenne mégis egy ilyen fontos nap előestéjén otthon az üres lakásban egyedül, ugyanis Verusnak pedig valami leánybúcsúszerűség volt, ahová ő nem volt meghívva, és akkor mondta, hogy ő meg megy ebbe a legénybúcsúba, ami abból állt, hogy kísértált a Margit hídig, elment villamossal a Nyugati pályaudvarig, ott egy ideig nézte a vonatokat, amikből ilyenkor este már nem volt túl sok, azután végigment az egész körúton, közben vett egy gyrost, átment a hídon, elment a körtérig, ott egy kicsit üldögélt, mert elfáradt a lába, mert hosszú a körút, és aztán felült egy villamosra, és elment a Batthyány térig, ahol felült egy buszra, és elment hazáig, és lefeküdt aludni, szóval nem volt az, amit hagyományosan legénybúcsúnak szoktak volna nevezni, de azt gondolta, még egy utolsó ilyen csúsztatás belefér a kapcsolatukba, mielőtt összeházasodnak, ne gondolja már szegény, hogy amíg ő táncol és iszik és szórakozik és kellemesen van valahol, addig ő otthon kell üljön és ismeretterjesztő filmeket nézzen a cserebogarak kiválasztásáról vagy valami tizenhetedik századi filozófusokat olvasva, így nyugodt legalább,

szóval ezen a mínusz kettedik napon kezdte így a történetét, amikor is egy megnyitón, ahová udvariasságból és valami rosszul értelmezett kötelességtudatból ellátogatott, összetalálkozott egy barátjával,

akivel addig mindig csak szakmai dolgokról beszélgettek, vagyis egy darabig arról, milyen iszonyúak a tanárok, azután pedig hogy milyen iszonyúak a főnökök, de most az megkérte, hogy mesélné el, hogy hogy is van az, hogy ő holnapután megházasodik, és akkor Bence rá is állt a dologra,

és le is ültek valami kávéházban, hogy elmesélje, ez a történet régen kezdődik,

de például rögtön ez, hogy ez a történet régen kezdődik, felvet néhány problémát, mert honnan tudhatná bárki, hogy hol kezdődik egy történet, főleg ugye manapság, mert, mondjuk, a vége az, amikor végre meghalt már mindenki, de az meg elég soká van, úgyhogy ki tudja, de az eleje még ennél is zűrösebb, a jóistennel vagy az atomokkal vagy micsodával tulajdonképpen, meg akkor aztán már tényleg nagyon hosszú lesz, szóval jól van, senki sem tudja egyáltalán, lehet akár az is, amit ő akar, hogy régen kezdődik, majd mindjárt látjuk, mikor,

ez a történet még régen kezdődik, mondjuk, akkor, amikor ide költöztem, felvettek az egyetemre, és akkor a régi életemnek így nagyjából vége szakadt, alig jártam haza, nem is igazán hiányzott, az mégiscsak a megszokottság, hogy ne mondjam, unalom volt, ez pedig kaland,

a megszokott unalomról csak annyit, hogy még az utolsó nyáron is megesett vele néha, ha ott lettünk volna épp, láhattuk volna, hogy fél éjszakákat böngött végig, amiért itt kell neki lenni, és ezt az életet kell élnie, szembesülve napról napra a tévedéseivel meg sikertelenségeivel meg az egész kevés-sé sikerült személyiségével egyrészt, meg a mások sikereivel és csillogó személyiségeivel másrészt, és tény, hogy megfigyelhető volt némi belefásultság a dolgok illetően való állásába, ami miatt már kísérletet sem tett a helyzet kijavítására, de azért elég sok idejét és lelki kapacitását lefoglalta ez az újra és újra szembesülés meg az önostorozás és ez

a fél éjszakákat végigbógés, kicsit erős hát az unalom szó talán, mondjuk, nem volt nagyon változatos élet, az lehet, de nem szokott hozzá, az biztos, mert akkor utóbb nem bögött volna, de valójában olyannyira nem szokott hozzá, hogy néha még ráadásul azon bögött, hogy ő úgymond mennyire szerencsétlen, hogy folyton csak azon bög, hogy mennyire szerencsétlen, és nem is csinál ellene semmit, ha ez így még követhető, a lényeg lényege, hogy ennek az egész elköltözésnek éppen ez volt a motivációja, a távolkerülés az említettektől, hogy ne legyen e szembe-sülés oly gyakori, és ők se lássák őt, s hogy új életet kezdjen, mondhatnánk még, ha nem hangozna ez olyan arcpirítóan naivul, de, mondjuk ki, elvégre kimondta ő is, ez volt a cél, és később ezzel az új élettel visszatérni, a kaland húszadlagos szempont volt, sokkal inkább vágyott ő nyugalomra ezen az új helyen, nyugalmat ezen kínzó körülményektől,

és akkor itt minden erőmmel megkapaszkodni meg boldogulni, de nehéz volt, egy ideig eléggé nem találtam a helyem, mégiscsak egészen új világ volt, a vidék meg a főváros, gondolhatod, csak próbáld ki, lehet, hogy visszafelé is működik, úgyhogy akkor egy ideig nem is volt senkim,

akkor egy ideig, de mi számít egy ideignek, egy ideignek számít-e húsz év, igen? nem? szóval ennek a zavarodottságnak, közbevetendő, mielőtt túl késő lesz, sok köze ahhoz nem volt, hogy volt-e valakije, ilyen szempontból a régi mederben folyt tovább minden, de végül is ez is igaz, így is, nem amit jelent, de amit mond, mert tényleg nem volt senkije, miután felköltözött, ez viszont kikezdetlenül történelmi tény, előtte sem volt neki soha, az egy másik tény, de hát végül is ez a történet akkor kezdődik, amikor ideköltözött, úgy tűnik, ez fontos, jó, rendben, ne bolygassuk a múltat, addig jó mindenkinek,

éppen elég gondot okozott megtanulni a villamosokat meg a metrókat, még akkor is, ha jártak, akkor meg főleg, ha csak pótolták őket, meg hogy amennyi idő alatt otthon el lehet érni a városban nagyjából bárhová, az itt legfeljebb arra elég, hogy jöjjön a busz, nem hiányzott még mellé egy lány is, hogy

folyton a táblázatot nézze, hogy mikor jön már, mikor érünk oda, meg egyáltalán, rángatni magaddal, mikor azt sem tudod, hová mész, de hát úgy általában, volt elég bajom,

nem hiányzott? és azok a versek, azok a párnák, az a fájdalom? ép fantáziával el sem képzelhető, mi lett volna, ha még hiányzik is, de elég talán,

főleg pedig azután a szerencsétlen eset után Ágival (szerencsétlen eset?), hát ezt sem meséltem? (nem, ezt sem), pedig elartott jó sokáig, több mint fél évig meg voltam győződve róla, hogy ez az Ági az igazi meg a tökéletes meg az egyetlen, aki valaha lehet, ami jobban meggondolva vicces, de hát utólag bölcs az ember, hogy mit meg nem tettem,

talán nem is olyan nyilvánvaló az ellentmondás a „nem hiányzott még emellé” és a „mit meg nem tettem” között, két pohár bor után már a jóbarát sem figyelt fel rá,

a könyvtárban találkoztunk először, évfolyamtársam volt amúgy, magas, nem az a kifejezett jó nő, de szép, az tagadhatatlan, meg elég okos is, főleg nőhöz képest,

de hogy hogy is volt ez az Ági, ez az úgynevezett szerencsétlen eset tulajdonképpen, az kérdés, évfolyamtársa volt, igen, tényleg magas, tényleg nem az a kifejezett erotikus vágytárgy, de tényleg szép, a könyvtárban látta először, Ági három sorral előtte ült, úgyhogy aznap sokszor nézte meg a katalógust meg ment végére meg a büfébe meg csak úgy kinyújtóztatni a lábát, de hát fárasztó is az a sok ülés, a sok olvasásról meg nem is beszélve, úgyhogy így aznap látta jó sokat, de tapintatos volt azért, ami azt jelentette, hogy nagyon remélte, hogy a lány nem veszi észre ezt a nagy sürgés-forgást, ami végbemegy körülötte, Ági pedig vagy észrevette, vagy nem, de ha igen, akkor szemmel láthatólag egyáltalán nem érdekelt (bezzeg Hume észéi!), ha meg nem, akkor azért, de mindenestre nem adott semmi visszajelzést, és ez Bencét egyszerre tette boldoggá (a tapintat! meg hogy: úgyse!), és persze szomorúvá, mert valami csoda azért mindig jó lenne, hogy felcsendül valami zene és hosszan és sokatmondóan (mindent elmondóan) egymás-

ra néznek, a lány felkel, a fiú lép, a lány lép, a fiú ölel, crescendo, a lány is ölel, a fiú csókol, fortissimo, a lány visszacsókol, naplemente az erkélyen, háttérben a Dózsa György tér, kéz a kézben végig az oroszlanos udvaron, elsötétülő kép, betűk, viszont akkor ez az ügy ennyiben maradt, meg nem is keltett különösebb feltűnést, nemhogy a közvélemény amúgy tágra nyitott, de még Bence időnként elhomályosuló szemében sem, mert tudvalevőleg a könyvtár az alapvetően nem arra való, hogy sokat járjunk a katalógushoz, ha a jóisten szép lányt ültet elénk, és Ági éppúgy nem került volna bele e visszaemlékezésbe, mint Dóra, Nóra, Reni, Heni, Enikő, Anikó és valahány név a naptárban, akiket valaha arra vezérelt a sorsuk, és a legjobb indulattal is csak árnyaló eszközök ők, és Bence sosem tudta róluk, hogy Dórák-e vagy Nórák vagy bármi más egyéb, mint ahogy Ágiról sem tudta meg aznap, hogy épp így hívják,

és hányszor nézett ki úgy, hogy mégis összejön végre, aztán meg nem, mert hát végül lelépett valami közgazdással, ahogy az már lenni szokott, hosszabb távú befektetés, azóta nem is beszéltünk, pedig ki tudja, de most már el vagyok kötelezve úgyis, eljártunk táncolni,

másodszor egy előadáson találkoztak, és Bence rájött, hogy őt már ismeri korábról, milyen klassz egybeesés, úgyhogy bele is szeretett, akkor tudta meg, hogy Áginak hívják: Ágit felhívták, és Ági beleszólt a telefonjába, hogy heló, Ági vagyok, ezen a módon, mert Bence ott sündörgött most is körülötte, nem mintha szólt volna hozzá egy szót is, Bence tudniillik nem ilyen hozzászólós típus, ehelyett percről percre egyre szerelmesebb lett, és percről percre egyre szerencsétlenebbül érezte magát, amiért ebből a szerelemből a valóságban úgysem lesz semmi, satöbbi, az előadás végére egészen maga alatt volt, és lehetőleg mihamarább meg akart halni, de úgy alakult, hogy egyáltalán nem halt meg, sőt a történetnek folytatása is kerekedett, pedig erre kevés esély látszott, egy délután, talán egy hónappal később, csöngött a telefonja, egy barátnője (szigorúan baráti értelemben: akivel együtt szokták szidni a tanárokat tud-

niillik) hívta, hogy menjen velük este táncolni, ott lesz a fél évfolyam, ő először nem akart (nem is tudok táncolni – meg úgyis nem kíváncsiak rám – utál mindenki – meg különben is olvasnom kell), de aztán mégiscsak akart, mert akkor már lassan fél éve nem volt sehol, és mikor megkérdezték tőle, hová jár szórakozni, egyetlen jó hely sem jutott eszébe, amit lehetett mondani, gondolta, hátha ez jó hely lesz, és mondhatja majd, tehát tulajdonképpen azon az estén ők ketten, Bence és Ági, eljártak táncolni, még ha többször nem is, akkor este tényleg táncoltak egymással egyszer, ami úgy értendő, hogy egy időben, és egymástól nem annyira nagyon messze voltak ugyanazon a tánctéren, sőt de még beszélgettek is egymással (szabad ez a hely itt? persze, gyere csak), ráadásul aznap este Ági valami egészen talányos ruhát vett fel, amely egyszerre mutatta őt elérhetetlenül szűziesnek, ám egyúttal valamiképpen ki is hangsúlyozta a kihangsúlyozandókat, amiből semmi más nem következhetett, mint ami következett is, hogy Bence – ha lehetséges – még jobban (halálisan) beleszeretett, ami, matematikailag szólva, a sündörgés mértékét kétszáz százalékkal növelte, az érdemi kommunikáció mértékét viszont változatlanul hagyta,

meg teáztunk rengeteget, amennyi teát én azzal a csajjal megittam, jó lett volna, de hát nem törtem annyira magam, kiért érné meg annyira törni magam, ha nem, nem, ez ilyen, busz meg nő után, ugye,

a valamivel több mint fél év valamivel kevesebb volt mint egy egész, ami alatt Bence napról napra csak szerelmesebb lett úgymond, a vége az lett, hogy teáztak rengeteget, ami olyan, hogy az említett idő elteltével Bence kudarcserülő lelkében is törésponthoz érkezett az események láncolata, ami egyzersmind hullámtörés és fordulópont, vagyis egy napfényes és igencsak meleg, ám szelles júliusi délelőttön Bence százszor elgyakorolt és tökélyre fejlesztett spontaneitással ajánlotta Áginak, hogy mivel oly kevéssé ismerik egymást, meghívná teázni, hogy majd akkor hátha kicsit jobban, ami számos előnyvel járna, mint például, de ezen a ponton

rájött, hogy ez egy olyan mellékmondat, ami-be eleve nem kellett volna belemásson, hát annyiban is hagyta, és igyekezett suta szeretetreméltósággal mosolyogni, ami zavart vi-gyorgásnak hatott a délelőtti fényben, Ági pedig azt mondta: szerda délután, Bence pe-dig azt mondta: szerda délután, ki hitte vol-na, szerda délután rendeltek egy jázminos zöld teát (Ági), egy earl greyt (Bence), egy narancsos rooibost (Ági), egy irish creamet (Bence), egy vaníliás cseresznyét (Ági) és egy darjeelinget (Bence), elbeszélgettek a taná-rokról (szörnyűek), az egyetemi bürokráciá-ról (iszonyú), középiskolai emlékeikről (bár-csak újra, de azért mégse), a városról (Ben-cének még mindig szokatlan, Ági itt nőtt fel), szerelmi életükről (Bencének most épp nincs senkije, Ági másfél éve egy közigazdászhall-gató volt iskolatársával jár), majd felsze-delődzködtek, megegyeztek, hogy jönnek még együtt ide teázni, mert igazán hangulatos hely, nincsen is messze, idejük is van, azután sosem beszéltek többet, szerencsétlen eset, valóban,

és jött is aztán Verus,

Verus az meg lehet, hogy jött, de minden-estre egy jó darabig még nem ért oda, mesz-sziről indult bizonyára, eltelt két év, mielőtt találkoztak volna, azalatt Bence beleszeretett bizonyos emberekbe, de inkább nem beszélt velük, mert úgyse sikerül, ahogy a tapasztalat bizonyítja, azután egy fokkal tovább ment, inkább már beléjük se szeretett, ami annyit jelentett, hogy elalvás előtt nem azt hajtogatta magában, hogy jaj, de szerelmes vagyok ikszbe, hanem hogy jaj, nehogy bele-szeressek ikszbe, aki okos, megítheti, van-e különbség,

Verus egy ismerősömnek volt az ismerőse, futólag ismertem régebbről, aztán egyszer kölcsönként tőlem valami jegyzetet, föl is jött hozzám rögtön az első nap, azután valahogy azt vettük észre, hogy jobb együtt lennünk, mint egymás nélkül, végül is nem nagyon bonyolult történet, Verusba nem nehéz beleszeretni, ha van olyan, hogy két ember egymásnak van rendelve, akkor mi igazán valami ilyesmi pár vagyunk, valahogy olyan egyformák vagyunk, mintha ugyanúgy ne-

veltek volna minket, de közben meg ki is egészítjük egymást, ő inkább extenzív, én meg inkább intenzív vagyok, ha ez így érthe-tő, meg hát mégse jó, ha sokáig egyedül van az ember,

Verus egy délután valami jegyzetért ment fel Bencéhez, és csak pár szót beszéltek, mintegy kötelességből, de persze azért Ben-cében most is elkezdődött a szokásos folya-mat, igyekezett minden erejével meggyőzni magát, hogy ne legyen szerelmes, ami miatt oly sokat kellett a lányra gondoljon, hogy elkerülhetetlenül szerelmes lett, persze nem lett volna az egészből most sem semmi, ha a dolgok történetesen nem úgy történnek, ahogy azután később pont megtörténtek, de hát ez csak így szokott lenni már, hogy a dol-gok pont úgy történnek, és nem valahogy máshogy, pedig érdekes lenne az is, Bence most sem csinált volna semmit, pedig Ági óta Verus tette rá a legeslegnagyobb hatást, olyan nagy hatást tett rá, hogy tényleg majd-nem csinált valamit, sőt néhány nap után még a szokásos *nehogybeleszeressek*-játékkal is föl hagyott, és beismerte magának, hogy bizony, szégyen, nem szégyen, beleszeretett ebbe a szép fekete hajúba, pedig sose volt még fekete hajú szerelme, talán épp ez volt a különbség, vagy hogy ott ült az ágya szélén, és ez önkéntelenül beindít bizonyos nagyon erőteljes asszociációkat, de az is lehet, hogy valóban valami egymásnak-rendelésről van szó, kiegészítés meg a többi, már ha bárki fel-tételezheti, hogy az huszonöt perc feszengés-ből kiderülhet, de azután a későbbiek tükré-ben úgy tűnik, hogy talán tényleg,

olyan egyszerű volt minden, mint a filmek-ben, nem az a stresszes ismerkedés meg ál-landó félelem,

eldöntötte, hogy szerelmes Verusba, azu-tán nem csinált semmit, kellően kifárasztot-ta ez a döntés, és utána kellően kifárasztot-ta ezzel minden ébredés után szembenézni, meg hogy kigondoljon valami okosat, vala-mi ügyes stratégián törje a fejét, a tökéletes szituáción, ami kellően egyértelmű, de azért van belőle menekülési útvonal, a tökéletes mondatokon, amik eléggé szellemesek, de nem tűnnek kigondoltnak, és a tökéletes kö-

zeledésen, ami megfelelő mértékben hatásos, de mégsem lerohanás azért, és úgy tűnt, túl sok a kritérium, a metszetük meg éppenséggel ahhoz is túlságosan szűkös, hogy egyáltalán bármi ezen a világon beleférjen, de nem adta fel, információkat gyűjtögetett, hova járt gimnáziumba, kik a barátai, hol lakik, milyen órákra jár, lassan gyűjtögette, esténként elemezte az új szerzeményeket, rendszerbe foglalta őket, vallatóra fogta őket, hogy segítsenek neki az ideális módszer megtalálásában, de nem volt egyszerű, odáig jutott, hogy délután kell, lehetőleg nem az utcán, mert az autóktól éppen valami fontos nem hallatszana, hogy a fekete garbójában, mert abban néz ki a legszeretetreméltóbban, és talán a zenekaros kítűzőivel a táskáján, hogy látszódjon kiterjedt ízlése, de ez kérdéses, mert mi van, ha pont nem szereti azokat, de hogy délután a folyosón fekete garbóban és esetleg kítűzőben mit kell csinálni, rejtély maradt, tanácsot nem kérhetett, hiszen nem voltak olyan barátai, akikkel szerelmi dolgokról beszélt volna, igyekezett távol tartani magát az ilyen barátságoktól, hiszen ugyan mit mesélt volna el tapasztalat címen, ott állt volna üres zsebbel, mélységes szégyen közepette, inkább csak lányokkal barátkozott, és magánéletéről sejtelmesen nyilatkozott, és könyveket olvasott, és várta, hogy majd lesz egy nagy tűz, és kiment a közepéből,

valamiképpen tudtam, hogy lesz közöttünk valami, és már van is, ha nem is valami konkrét és valóságban létező,

amíg azután egy délután, amikor fáradtan és hóna alatt egy zacskó virslivel meg egy kenyérrel hazaért, a szobája előtt egy levelet talált, ami rózsaszínű papírra volt írva, és annyi volt, hogy „kerestelek, régen találkoztunk, hiányzol, keress meg”, és egy kicsi szívecske, úgyhogy a dolog eléggé félreérthetetlennek tűnt, de Bence azért lejátszotta az agyában az összes lehetséges változatot, hogy ez nem az, aminek látszik, még a szobatársait is megkérdezte, hogy vártak-e esetleg egy rózsaszín papírra írt levelet, de nem vártak, és még ki is nevettek, és hát ha a levél, amint látszik, neki szól, akkor pedig nem írhatta más, mint Verus, ez logikailag nyil-

vánvaló és elkerülhetetlen, mert ugye lány írta, és lányok nem szoktak feljárni hozzá, tulajdonképpen Verus volt az egyetlen lány, aki feljött hozzá, a barátait se merte felhívni, nehogy félreértsék, és nem akarta, hogy félreértsék, mert csak olyanokkal barátkozott, akiktől végképp nem akart volna semmit, ami érthető, hiszen akiktől akart valamit, azokhoz voltaképpen nem mert hozzájuk szólni, a levél szerzője tehát Verus, aki, úgy tűnik, éppúgy beleszeretett Bencébe a jegyzetcsere kapcsán, miképpen Bence beleszeretett Verusba, ami a dolgok szerencsés fordulata, az ég rózsaszínes kékben játszott, a nap előbújt a felhők közül, és Bence a langyos szellőben boldog mosollyal arcán támaszkodott a körtéren a gombához, és alig voltak a hetvenhármason,

úgyhogy csak odamentem hozzá, egyértelmű volt minden, nem olyan, mint a többi, hogy az ember retteg,

néhány nap múlva Verus épp a tanulmányi osztályon állt sorba, amikor Bence meglátta, és odament hozzá, hogy ne kelljen egyedül várakoznia, és megkérdezte, hogy jó volt-e a jegyzet, amit adott, és hogy miért kell itt állnia, hogy milyen szép ma az idő, a levélről nem beszélt, csak annyit mondott, hogy neki is hiányzott Verus, és reméli, hogy majd még összefutnak gyakrabban az egyetemen, vagy akár megadhatná a számát is Verus, a lány pedig mosolygott, és vállat vont, és megadta,

azután valahogy mindig összefutottunk az egyetemen, azután meg már ha egy néhány napig nem futottunk össze, felhívtam, hogy hol bujkál, és egyre hosszabban beszélgettünk, és egyre több mindenről, azután elmentünk kávézni, meg kiállításokra,

Bence úgy gondolta, így, hogy a harcot tulajdonképpen megnyerte, mielőtt belekezdett volna, mivel hogy Verus egyszerűen szerelmes lett belé, már kár is törnie a fejét tökéletes és kevésbé tökéletes stratégiákon, sőt néha úgy érezte, hogy ők már tulajdonképpen együtt járnak, hiszen mindketten szerelmesek a másikba, csak a társadalmi szokások és formák és hasonlók tiszteletben tartása végett kell még eljátszaniuk ezt az átmeneti időszakot, úgyhogy csak beszélt neki

mindenfélét, ami éppen eszébe jutott, meg ami éppen érdekelt, és alig is gondolt arra, hogy milyen lesz ennek a hatása, főleg hogy úgy tűnt, eléggé jó a hatása a dolgoknak, Verus mindig kedves volt, mikor felhívta, és valahogy mindig volt miről beszélniük, és nem fogyott el a téma, mint általában a többi emberrel, amit a szerelmüknek tudott be, de lehet, hogy csak azért volt, mert kivételesen a végtelen szerelmén kívül még néhány más dologra is képes volt néha gondolni, és úgy érezte, a többiek mégiscsak tévedtek, mert úgy tűnik, ő mégiscsak valaki, akibe bele lehet szeretni, tehát egy létező, sőt egyenrangú, sőt értékes ember, sőt, és ebben a pillanatban a talpa kissé emelkedett a földtől, és már látta Verust a feleségeként, amint beül mellé az autóba jobbra, és végigmennek az utcákon, és mindenki láthatja majd, hogy nem lesz már mellette üres az a hely sohasem,

és nem tudom, nem igazán lehet ezt elmesélni, azt főleg nem tudhatom, egy nő agyában mi hogyan és miért történik, még ha a Verusét kicsit jobban is ismerem azóta, de levettem a lábáról, visszacsókolta, amikor megcsókoltam,

amikor már minden második nap találkoztak valahogyan, Bence úgy érezte, lassan ideje megtenni a döntő lépést, így hát egy nap felvette a fekete garbóját, dupla adag parfümöt tett fel, és miután egész délután ott ültek a tó partján, még mikor már sötétedni kezdett, sem kezdett búcsúzkodni, és Verus sem türelmetlenkedett, zenéről beszélgettek és a családjukról, és mikor lement a nap, Bence megfogta Verus kezét, és megcsókolta a száját, minden erejével reménykedve, hogy amit a filmekben látott, működik a valóságban is, és nem derül ki, hogy csak a filmekből való tapasztalata, de úgy tűnt, nem, és Verus visszacsókolta, és onnantól kezdett úgy gondolni erre, hogy meghódította őt valahogyan, és nem beszéltek soha a levélről, és Bence sem gondolt rá többé, hogy ne tűnjön úgy, hogy csupán a gyávaságának engedett, és lassan mindenki megfeledkezett arról a levélről, amelyet nem Verus írt, és nem Bencének, mégis a legfontosabb tárgy lett a fiú emlékezetes dobozában,

azután az önkívületig boldog hónapok következtek, ahogy egyre közelebb kerültek egymáshoz, minden értelemben, ahogy megtudtunk egymásról lassan mindent,

mindig elterelte a szót, ha előző szerelmei kerültek szóba, azután kijelentette, hogy számára új élet kezdődött a napon, amikor megismerte Verust, és nem is emlékezik már, és csak a jövőjük számít, a múltja nem, amely tapintatos rejtélyességből remélte, hogy Verus arra következtet majd, hogy nagyon is sokan voltak már előtte, ezért nem akar beszélni róla, nehogy rosszul érezze magát, csak Verus beszélt az előző barátairól, vicces történeteket, amelyeken sokat nevettek, miközben Bence szívét szétmarta az irigység és a féltékenység és a szégyen, és őrijtó türelmetlenséggel várta, hogy lefeküdjenek egymással, hiszen lassan már film készülhet róla, olyan sokáig nem és senkivel, miközben pedig mindennél jobban rettegett tőle, és igyekezett elhalasztani, hiszen abban sem volt néha egészen biztos, hogy pontosan tudja, mit hová kell rakni, és el sem tudta dönteni, mondja-e, hogy sosem próbálta még, mert várt az igazira (aki Verus), vagy próbálja gyorsan valahogyan nagyon jól megtanulni, hogy látszódjék rajta egyúttal a tapasztalat is, de ennek nem találta módját, úgyhogy csak várt tovább, és gondolta, legalább ő az utolsó tisztességes férfi a világon, aki nem rohanja le azonnal a nőjét, aztán valahogy egy este néhány bor után túlestek rajta, Verus elnéző volt, és nem szólt semmit, Bence pedig lassan egyre jobban belejött, és egyébként is jól kijöttek, Verus gyönyörködött Bence esetlenségében, Bence ragyogott Verus szerelmében, és ha egyikük feltett valamilyen zenét, a másik is képes volt azt végighallgatni, új ismerőseinek Bence büszkén bemutatta a barát-nőjét, a régiek közül viszont legtöbben az esküvőig sem hallottak róla, hiszen addig sem beszélt velük a szerelmi életéről, és most, ha elkezdte volna, még azt hitték volna, ez a valahai legelső barátnője,

és csak teltek a hónapok, és a boldogság nem akart elfogyjni, úgyhogy végül megkértem a kezét, és ő igent mondott,

Bence már kapcsolatuk második hónapjában

végleg elhatározta a házasságukat, és tervezgetni kezdte az esküvőt, ahogyan a szombat délutáni napsütésben végigsétálnak majd a városa főterén, de még várt, mert félt, hogy Verus még túl korainak találná a lánykérést, teltek a hónapok, Bence egész heteket töltött a könyvtárban, hogy megírja a szakdolgozatát, Verus közben egy basszusgitárossal kávézgatott meg sörözgetett, Bence egyszer másfél hétig nem látta, a telefonját otthon hagyta, mint utóbb kiderült, Würzburgba mentek motorral valami találkozóra, aztán amikor hazaért, és beszámolt, és Bence csak elnézően mosolygott, és megölelte, Verus kijelentette, hogy ennek így nincsen túl sok értelme, és otthagya, akkor egy hónapig szakítva voltak, Bence minden erejét a munkájára fordította, hogy kitűnő eredményével bebizonyíthassa, hogy többet ér, mint valami drogos motoros gitáros, de még le sem adta a dolgozatát, amikor Verus visszatért, és elmondta, hogy hihetetlenül hiányzott neki, és úgysem talál már sehol még egy ilyen kedves, becsületes és odaadó férfit, és senki másától nem akar majd gyereket, mint tőle, erre Bence majdnem megkérte a kezét, de inkább folytatta a várakozást, összeköltöztek, Bence jeles eredménnyel lediplomázott, Verus összejött egy filmes újságíróval, de azután kibékültek megint, és amikor Bence végre állást szerzett egy tévénél, és biztos volt a megélhetésük, úgy érezte, végre itt az idő, hogy elvegye Verust, aki boldogan igent is mondott, és Bence reggel büszkén nézett végig magán a tükörben, vőlegény, biztos egzisztenciával, szép karrier előtt, hogy mennyire tévedett mindenki, aki valaha lenézte őt, és ismét hosszan beszélgetett az anyjával a telefonban, öltönyökről, koszorúslányokról és virágokról és szerelemről, pedig régóta már csak az időjárásról meg a családtagjaik egészségéről váltottak néhány szót, és örült Verusnak, amikor ott volt vele, és egyáltalán nem is érdekelte, mit csinál, amikor nem, nem féltékenykedett, és nem is érdekelte, hogy lenne-e még oka, csak ismerőseik szemében kutatta azt a sajnálkozó árnyalatot, ami biztosan megjelenne, ha tudnának valamit, de nem jelent meg soha, hát Bence is

Balázs Anna

BOLSEVIKLÍRA

Sztálinék a Szimplából
úgy tündek el mint a 70-es
születési piros trolibusz
fordult a szemközti utcából
úgy hagyták ott az ajtók nyitva álltak,
az abszint még párolgott a pohárból...

Azt a piros trolibuszt Sztálin
a 70. születésnapjára kapta
jaj mennyi van még, mondták halkán
a félkörben egymás után gyulladtak
szavaik mint a nem várt hajnal
adjál tüzet és örökké várj rám,
Sztálin magában azt kérdezte,
lesz-e még ilyen izgalmas napja.

Otthon a csillagok vasból vannak,
és lehet-e még ezután
felállni, feledni, folytatni a múltat,
őrizni a fényét részekben,
ma minden remény elveszni látszik
a falra vetített képekben
hát most jönne az a halál.

Hát így tündek el. Mert eltűntek ők a Szimplából,
még aznap megszöktek az országból,
másnap halálhír Moszkvából,
és hajnalban fehér volt mindenhol.

nyugodt maradt, csak az esküvőt nem Bencéknél rendezték, hanem Budapesten, de Bence ettől még éppolyan boldog volt,

és reméljük, nemsokára jönnek a gyerekek is, egy fiút szeretnénk meg két lányt, vagy valahogy így, nem is az a lényeg, csak legyenek, és egészségesek, hamarosan, úgy tűnik, elő is léptetnek, szerkesztő leszek, utána lehet, hogy műsorvezető is majd, lehet, hogy nemsokára igencsak sokat fogsz majd látni, úgyhogy, amint látod, egyáltalán nem panaszkodhatom, rendben van az életemben minden, gyönyörű feleség, csodás állás, nemsokára szépséges gyerekek, a barátaimmal holnap legénybúcsúra megyek, és ez a feketeerdő-torta is milyen finom volt,